

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσα κι' έννενήντα τρία,
κρίσις θα ζουρλάνη τούς Ρωμηούς άχρεία.

Έννατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τήν έβδομάδα — μόνον μι' φορά θα βγαίνει,
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θα δέχωμαι — γιατί λεπτά δέν έχωμε.
και' σ' τών 'Αθηνών τήν πόλιν — και' εις τήν άλλοδαπήν,
και' εις τήν 'Ελλάδα όλην — δίχως νάζια κι' έντροπήν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — **όκτώ φράγκα είναι μόνο.**

για τ'ά ξένα όμως μέρη — **δέκα φράγκα και' στο χέρι**
Κι' ένα φύλλο αν κρατῃς — εγινες συνδρομητής,
κι' όποιος τόν παρ'ά δέν δίδει — θα τόν φάη μαύρο φίδι.
Γράμματα και' συνδρομαί — απ' ευθείας πρὸς εμέ.
Για τή σάρα και' τή μάρα — κάθε φύλλο μι' δεκάρα.

Τετάρτη Σεπτεμβρίου,
μηνὸς ζεστοῦ και' κρύου.

Τετρακόσα τριάντα κι' έννιά
κι' όλο κρίσεις σε κάθε ντουινιά.

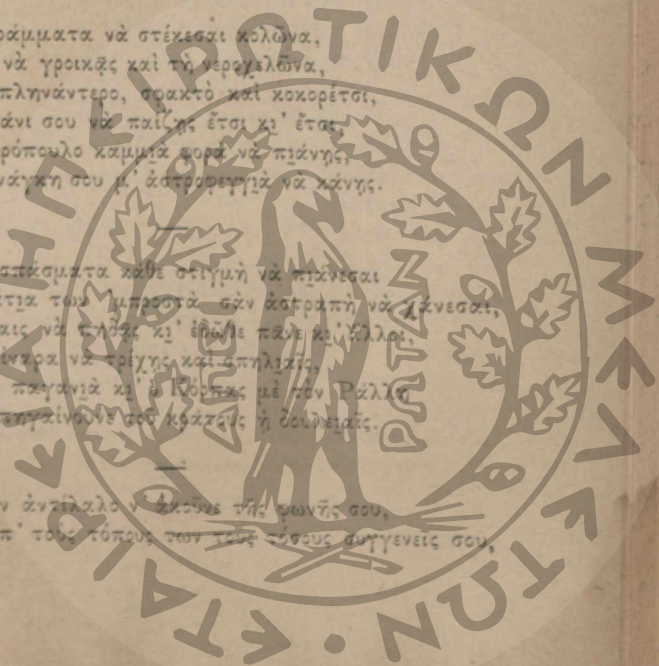
Φασουλῆς και' Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.

(Τών κι' ό τάλας Φασουλῆς πὼς αληθῶς πεινᾷ
έδωκε με τόν Περικλῆ ληστής εις τ'ά βουνά.)

όρὲ με τ'ά χαράμματα ν'ά στέκεσαι κολώνα,
όρὲ τόν κοῦκο ν'ά γροικᾷς και' τῇ νερογαλῶνα,
όρὲ ν'ά τρῶς σπληνάντερο, σφακτὸ και' κοκορέτσι,
όρὲ τὸ γιαταγάνι σου ν'ά παίξῃ, ἔτσι κι' ἔτσι,
όρὲ τόν Σωτηρόπουλο καμμι'ά φορά ν'ά πιάνῃς,
όρὲ και' τήν ανάγκη σου μ'ά ἀπ'τραφεγγιά ν'ά κάνῃς.

Όρὲ με τ'ά ποσιπλάσματα καθε στιγμή ν'ά πιάνεσαι
κι' από τ'ά μάτια τῶν μπροστά, σάν ἀστράπη ν'ά χάνεσαι,
όρὲ τῆς φράκταις ν'ά τρώῃς κι' ἔρωτε πάλι με' άλλαι,
όρὲ σ' ἀγριοπαίνοντα ν'ά τρώῃς και' ἀπηλιχίς,
όρὲ ν'ά βγαίνει παγανιά κι' ὁ λόφος με τόν Βάλλο
και' πίσω ν'ά τρυπνῶνέ σου κοκάρης ἡ δουλειάς.

Στά όσση τόν ἀντίπαλο ν'ά κόβῃς τῇ γωνίᾳ σου,
ν'ά διώχνουν απ' τούς τόπους των τῶς τῶς ἀγγενεῖς σου,

ὁρέ καὶ τὸ λημέρι σου νὰ ξέρουν Βουλευταὶ
 ἄλλ' ὅμως 'στ' ἀποσπάσματα νὰ μὴ τὸ λέν ποτέ,
 ὁρέ κανένα Βουλευτὴ καὶ σὺ νὰ μὴν πειράζης,
 ὁρέ τὸ κάθε πλιάτσικο μ' ἐκείνους νὰ μοιράζης,
 ὁρέ κι' αὐτοὶ νὰ σέ τιμοῦν, ποῦ 'βρίσκονται 'στὰ πράγματα,
 ὁρέ γιὰ σέ κι' ὁ Βασιλεὺς νὰ βγάξῃ διατάγματα,
 ὁρέ τὸ βρωμοφέσι σου νὰ τὸ φορῇ στραβά
 καὶ νὰ κοστίζ' ἡ κόκα σου 'στὸ κράτος ἀκριβὰ.

Ὅρε τοὺς νόμους νὰ πατῇς καὶ ν' ἀψηφᾷς τὸ Στέμμα,
 ὁρέ νὰ σφάζῃς ὅποιον 'βρῇς καὶ νὰ χορταίνῃς μ' αἷμα,
 ὁρέ νὰ κόβῃς κεφαλαῖς καὶ νὰ μὴν τρῶς τὸ λάδι
 μὴδὲ καμμιὰ Παρασκευὴ μὴδὲ καμμιὰ Τετάρτη,
 ὁρέ γιὰ σένα νὰ 'μιλοῦν παντοῦ καὶ 'στὴν Ἑλλάδα,
 ὁρέ νὰ γράφῃ ὁ καθεὶς γιὰ σένα μιὰ φυλλάδα,
 τῇ δοῖς σου νὰ τραγουδοῦν εἰς ὅλο τὸ Βασίλειο
 καὶ τέλος δρᾶμα νὰ γενῇς ἡ κι' ἓνα κωμειδούλλιο.

Ἴδου λοιπὸν κι' ἐμεῖς ληστὰὶ μὲ δασωμένα στήθια...
 τί νὰ σοῦ 'πῶ, βρέ Περικλῆ... βαρέθηκα 'στ' ἀλήθεια
 τοὺς κλέφταις μὲ τὰ φράγκικα καὶ τὰ 'ψηλά καπέλα
 καὶ θέλω κλέφταις τοῦ βουνοῦ μὲ λιάπη φουστάνελα.
 Ἐμεῖς ὅπου φαινόμεθα 'στὸν κόσμον σοβαροὶ
 πάντα νὰ ζήσωμ' ἔπρεπε Τσολιάδες 'στὸ κλαρὶ
 κι' ὄχι μὲ τὰ Συντάγματα καὶ τᾶλλα τὰ καμώματα
 καὶ συμμορίαις νᾶχωμε, ὅπου τῆς λέμε κόμματα.

Ἐπρεπε νᾶμαι πρὸ καιροῦ Τσανάκας καὶ φονιάς
 κι' αὐτὸς ὁ κόσμος, Περικλῆ, κι' ὁ ψεύτικος ντουνιάς,
 καθὼς διδάσκει κι' ἡ παλὰ κι' ἡ νέα ἱστορία,
 δὲν εἶναι ἄλλο τίποτα παρὰ μιὰ συμμορία.
 Κι' ἂν βλέπῃς νὰ λαμποκοποῦν σὰν ἥλιος τῆς ἡμέρας
 πολλοὶ ποῦ μ' ἀξιώματα κορδόνονται ἀνώτερα,
 ἄλλ' ὅμως μέσα 'στὴ ζωὴ αὐτῆς τῆς λιθοσφαίρας
 χαρά σ' ἐκείνον, Περικλῆ, ποῦ κλέψῃ περισσότερα.

Ἀχ! πῶς μ' ἀρέσει ὁ ληστὴς... σέ κλέβει φανερά,
 τὸν βλέπεις πῶς ἀσίικα σου πέρνει τὸν παρὰ,
 ἢ θὰ μοῦ δώσης 'γρήγορα ἐκεῖνο ποῦ ζητῶ,
 ἄλλοιως σέ κόβω χαίμαλι κι' εἰς ὄρνια σέ πετῶ.
 ἄλλ' ὅμως μὲς 'στ' ἀρχοντικά κι' εὐγενικά σαλόνια,
 ὅπου παρλιγόνεσαι μὲ τὴν πολλὴ κολόνια,
 σέ κλέβουν ἀλλὰ Γαλλικά μὲ Γαλλικὴ κουβέντα
 κι' εἶσαι κλεμμένος σίγουρα μὲ 'λίγα κοπιμμένα.

Καὶ σὺ γιὰ τούτη τὴν τιμὴ ἀγάλλεσαι καὶ χαίρεις
 καὶ 'στὰ σαλόνια τριγυρνᾷς ὥσάν ἀνεμοδοῦρα
 κι' ὅλο παρακορδόνεσαι, γιὰτὶ βεβαίως ξέρεις
 πῶς ἅποια θὰ σ' ἐσύφρωσε 'ψηλοκαπελαδοῦρα.
 Κι' ὅμως κανέν' ἀπόσπασμα 'στὸν ντιστεγκὲ Τσολιά
 δὲν πάει δύο τουφεκιαῖς τοῦλάχιστον νὰ ρίξῃ,
 κι' οὔτε ποτὲ διάταγμα δὲν βγαίνει Βασιλεῖα
 μ' ἐλάκερο τὸ σῶϊ του νὰ τὸν ἐπικηρύξῃ.

Ἴδου λοιπὸν ληστὰὶ κι' ἐμεῖς ἀπάνω 'στὰ βουνα,
 ποῦ λησμονοῦνται βάσανα καὶ πόνοι καὶ δεινά.

Ἐνὸς ζῆς, βρέ Περικλῆ, 'στοῦ κόσμου τὴν ἀνταρ
 κανέναν τὸ κεφάλι σου δὲν τὸ τιμᾷ πεντάρα,
 κι' ὁ πρῶτος μαχαιρᾷς 'μπορεῖ γιὰ γούστο καμμιὰ
 τὸ πρόστυχό σου καύκαλο νὰ κόψῃ πέρα πέρα.

Ἀλλὰ σὰν ἔβγῃς 'στὸ βουνὸ μαζί μὲ τοὺς Τσολιάδες
 τότε κοστίζ' ἡ κόκα σου κι' ἑπτὰ κι' ὀκτὼ χιλιάδες,
 τότε γιὰ τὸ κεφάλι σου ὁ κόσμος λαχταρᾷ
 καὶ μῆλον γίνετ' ἐρίδος γιὰ κάθε φουκαρᾷ,
 ποῦ 'μέρα νύκτα μαρτυρεῖ χωρὶς ψωμί καὶ ρούχι,
 καὶ λές καὶ σὺ μονάχος σου ἀμωρὲ κεφάλι ποῦχτι.

Τότε ποῦ λές τὴν κόκα σου καὶ σὺ δὲν τὴν γνωρίζεις
 καὶ πιάωντάς την ἄποτε μὲ γέλοιο ψιθυρίζεις:
 «ὦ μπρούτζινο κεφάλι μου καὶ περιφρονημένο,
 μὰ τώρα μυριοζήλευτο καὶ παρατιμημένο,
 τάχα τί γράφ' ἡ μοῖρα σου; σέ ποῖον θὰ καταστήσῃ;
 ποῖον θὰ χορτάσῃς νηστικό καὶ ποῖον γυμνὸ θὰ ντύσῃ;
 Κι' ἔτσι γιὰ σέν' ἀκούεται μεγάλη φασαρία
 κι' ὁ θάνατός σου κατατᾷ τῶν ἄλλων σωτηρία.

Τότε δὲν παραβλέπεσαι καὶ δὲν περιφρονεῖσαι
 καὶ νοιόθεις ἄπως ἄνθρωπος σημαντικός πῶς εἶσαι,
 κι' Ἐγγλέζοι περιηγῇται νὰ σέ γνωρίσουν θέλουν
 καὶ μὲ τῆς κάρταις των μαζί καὶ δῶρα των σοῦ στέλλουν
 μποτίλιαις κάμποσαις κονιάκ καὶ τῆς Ἀβάνας πύρα,
 καὶ τρῶς καὶ πίνεις χάρισμα 'στῶν ἄλλων τὴν καρπία.

Ἄν δὲν γενῇς, βρέ Περικλῆ, ληστὴς φουστάνελας
 ἢ καὶ ληστὴς μὲ φράγκικα καὶ γάντια μυρωμένα,
 'στους γνωστικούς νομίζεσαι γιὰ περιττὸς μπελᾷς
 καὶ τότε κρῖμα 'στὴν κοιλιά τῆς μάννας ποῦ σ' ἔχει.

Γι' αὐτὸ ληστὴς ἔβγῃκα πιά καθὼς ὁ Βαραββᾶς
 καὶ τρέχα σὺ μὲ τῆς τιμαῖς νηστεία νὰ τραβᾷς,
 κι' ὅταν τὰ πλήθη Πόντιος Πιλάτος ἐρωτήσῃ
 ποῖον ἐκ τῶν δύο μᾶς ποθοῦν ἐλεύθερον ν' ἀφήσῃ,
 τὸν Βαραββᾶν ἢ τὸν χρηστὸν πολίτην Περικλέτη;
 τὸν Βαραββᾶν θ' ἀποκριθῇ τοῦ κόσμου τὸ μπουκέτο
 καὶ τί νὰ γίνῃ ὁ χρηστὸς;... ἄς πάει νὰ χαθῇ
 καὶ σταύρωσ' τον τὸν τενεκὲ νὰ μᾶς ξεφορτωθῇ.

Ληστὴς κι' ἐγώ!... 'στὸ διάβα μου νὰ τρέμουν καὶ νὰ
 ληστὴς κι' ἐγώ... ἡ δοῖς μου καὶ τὸνεῖρό μου ἦτο,
 νὰ στέλλουν ἀποσπάσματα καὶ νὰ μ' ἐπικηρύττουν,
 ἀλλὰ κι' ἐγὼ ἀπὸ 'ψηλά νὰ τοὺς ἐπικηρύττω.

Ἐπικηρύττω τῶν Ρωμηῶν τοὺς τόσους κυβερνήτας,
 ποῦ σὰν ζυμᾶρι, Περικλῆ, φουσκόνουν τῆγανητά,
 κι' ἓνας τὸν ἄλλον φανερά τὸν λέγει Συμμερίτη
 κι' ἀλύπητα τὸν κυνηγᾷ καὶ τὸν ἐπικηρύττει.

Ἐπικηρύττω ρήτορας καὶ Βουλευτὰς μαγκούφους,
 ἐπικηρύττω κι' Αὐλικούς μὰ καὶ κοκκινισκούφους.

Ἐγιναν κι' οἱ δὲ παρῆα
 καὶ περνοῦν πολὺ ὥραϊα.

τοῦ Λόρδου καὶ τοῦ Θεοδωρὶ τὰ νηστικά μπουλούκια,
 τὸν Ράλλη καὶ τὸν Λεμονῆ καὶ τᾶλλα τὰ κουλούκια.

Ἐπικηρύττω κόμματα μὲ τοῦ νεκροῦ τὸ χρώμα,
 τὸν Καραπάνο τὸν μακρὺ, ποῦ 'λύσσαξε γιὰ κόμμα,
 καὶ περιφέρεται παντοῦ μὲ τόσας συγκινήσεις
 μαζί μὲ τὸν Σταυρόπουλο, μαζί μὲ τὸν Ἀζάπη,
 καὶ 'στὰς περιοδεῖας του καὶ τὰς περιπλανήσεις
 ὁ ἥλιος τὸν ἐμαύρισε καὶ τοῦτον σὰν Ἀράπη.
 Κι' αὐτὸς ὅπου 'προφύταξε τὰ τωρινὰ κανόνια
 ὅπου πατήσῃ καὶ διαβῇ τρομάζουν 'στ' ὄνομά του,
 κι' ἀπὸ 'ψηλά παρὰθουρα καὶ πῶ 'ψηλά μπαλκόνια
 σαρπᾷ φρονήματα 'ψηλά καθὼς τάναστημά του.

Ἐπικηρύττω καὶ τὸν Πίτ, ποῦ πᾶς νὰ τοῦ 'μιλήσῃς
 καὶ ξυπητὸς φαντάζεται Βασιλικὰς προσκλήσεις,
 κι' ἔχει κι' αὐτὸς γιὰ κανονία σκελετὶ καὶ μεράκι
 καὶ ἀκόμη ὁ κακόςκορτος δὲν 'πῆρε χαμπάρaki
 πῶς τὸ κανόνι 'ερόντησε 'στῶν δανειστῶν τὰ φόντα
 καὶ μὲ τὰ φούντιγγ ἔπαιε μὲ τρόπο κι' ἀπὸ σπόντα.

Ἐπικηρύττω πάντ' ἄργον τῆς ἀρετῆς κηρῆνα,
 ποῦ κόβεται γιὰ τὴν τιμὴ σὰν τὸν θερίζ' ἡ πείνα.
 Ἐπικηρύττω τοὺς χρηστὸς καὶ σώφρονες πολίτας,
 ποῦ φτύνουν μὲς 'στους κόρφους των σὰν βλέπουν λαποδύτας.

ὄχι γιὰτὶ φουρκίζονται, ἀλλὰ γιὰτὶ 'ψηλεύουν
 ἐκείνους ὅπου πλάσθηκαν ἐκ φύσεως νὰ κλέβουν,
 κι' ἀπὸ κι' αὐτοὶ δὲν εἰσποῦν τὰ χεῖρά νὰ τρυπώσουν
 εἰς ἓνα κι' ἄλλον κορβανά καὶ κἄτι νὰ τσεπώσουν,
 θέλωντας καὶ μὴ θέλωντας τὸν ἑαυτοῦ μᾶς κάνουν
 καὶ τὸν πολῦτιμο καὶ μὲ λόγια μόνο χάνουν.

Ἐπικηρύττω ὁμογενεῖς καὶ τᾶλλα τὰ συνήθεια,
 ὅπου γι' αὐτοὺς κι' οἱ πεταρεῖ αὐτὰ 'πῶναι δίκαια
 ἐπικηρύττω καὶ πολλοὺς ποῦ τόσον ἐναθρονοῦνται
 γιὰτὶ Ρωμιοὶ ἀληθινὸς ὁ κόσμος τοὺς ἐκρίνει,
 κι' ὅμως τοὺς πᾶρη μαρωδιά γελῶντας ἀποκρίνονται
 πῶς πᾶς 'κατὰ λαγὸς κι' ἔριτας τῶν βρώμας.

Ἐπικηρύττω μὲ γενεὰ σακατῆ καὶ σάπια,
 ποῦ 'ῃ κενήναι χαρτὴν τεσσάρων καὶ κινυτάπια,
 ποῦ κι' οἱ Ρωμιοὶ γαστρουκίαις τῆς οὐρῆς τῶρα τῶρα
 κι' ἐκείνη ποῦ τὴν ἔφαγε λίπρα ἰούδι καὶ ψώρα,
 πρὸς τοὺς Ρωμιοὺς ἀπαντᾷ γιὰ νὰ τοὺς ροβιερίσῃ.
 ὅτι νὰ πᾶς κάνω ἡ ἑταιρὴ ποῦ 'βρίσκομαι σὶ κρίσι,
 ἀλλοιῶς γιὰ σὲ εἰσάγω, μωρὲ παλῶ-Ρωμιόνη,
 πῶς δὲν μετ' ἐμαῖναι ἀκόμα κανέναν 'στὸ ροβιερίσι.

Μέ μιὰ λιάρια λερή 'στό σκοτάδι
καὶ μέ στῆθος γυμνὸ καὶ δασύ,
'στὴ σπηλιᾷ, 'στό βουνό, 'στό λαγκάδι,
ὅποιον εὗρω φωνάξω « τίς σύ ; »

Οὐρανὸς γαλανὸς ἀπὸ 'πάνω,
τρέμ' ἢ πουλίαι 'στό πλάγι χρυσῇ,
κι' ἂν ἰδῶ τὸν 'ψηλὸ Καραπάνο
θὰ φωνάξω κι' εἰς τοῦτον « τίς σύ ; »

Κι' ἂν ὁ Κόρπας κι' ὁ Ράλλης κοπιᾶσουν
καὶ θελήτουν μέ χέρι θρασὺ
ἄρον ἄρον κι' ἐμένα νὰ πιάσουν
θὰ φωνάξω κι' εἰς τούτους « τίς σύ ; »

Κι' ἂν ἐλθῇ εὐγενὴς ἐδῶ πέρα,
ὁποῦ πίνει νερὰ τοῦ Βισσύ,
θὰ τοῦ κόψω μέ μιὰ τὸν ἄερα
λέγωντάς του μέ μούντζαις « τίς σύ ; »

Κι' ἂν ἐγκύμων γενναίου σκοποῦ
Βασιληᾶς ξεπροβάλλῃ καρσὶ
γιά νὰ πιάσῃ καμμιᾶν 'Αλεπού,
θὰ φωνάξω κι' εἰς τοῦτον « τίς σύ ; »

Δὲν φοβοῦμαι καὶ σέ, Περικλέτο,
καὶ δὲν βάζω νερό 'στό κρασί,
καὶ σὲ κάθε τῆς γῆς Ριγκολέτο
δίχως φόβο φωνάξω « τίς σύ ; »

Κι' ἂν Συγγρὸς ἢ Σκουλούδης περάσῃ,
— ἄχ ! ποῖός ψεύτης τὰ γρόσα μισεῖ ; —
καὶ μ' ἐμέ τὸν παρὰ του μοιράσῃ,
θὰ φωνάξω κι' εἰς τοῦτον « τίς σύ ; »

Κι' ἂν μέ κλέψῃ ληστής σὰν κι' ἐμένα
θὰ τοῦ 'πῶ γελαστὸς « μὴλ μερσί, »
κι' ἀπὸ τότε θὰ λέγ' ὀλοένα
εἰς ἐμέ τὸν κλεμμένο « τίς σύ ; »

Π. — Σώπα, καὶ μένε Φασουλῇ, καὶ κἄποιος μᾶς σιμόνει.

Φ. — Μαὺρ' εἶναι νύκτα 'στὰ βουνὰ κι' ὁ κλέφτης ξεσπαθώνει.

Π. — Σκασμὸς σοῦ λέω κι' ἔρχεται...

Φ. — 'Στὸ καραοῦλι στᾶσου
καὶ σφύριζε συνθήματα καὶ κύτταζε 'μπροστά σου.

Π. — Νάτος... φορεῖ ρεπούμπλικα...

Φ. — Καλὲ ὁ Ράλλης θᾶναι.

Π. — Καὶ τώρα τί θὰ γίνωμε, καλέ μου καπετάνε;

Φ. — Καὶ μ' ἐρωτᾷς, βρέ τενεκέ ; ...χωρὶς νὰ συζητήσωμε
θὰ τρέξωμε σὰν λήσταρχοι νὰ τὸν αἰχμαλωτίσωμε.

('Αρχίζουν κλέφτικους κι' οἱ δύο νὰ τραγουδοῦν χαδάδες
κι' ὁ Ράλλης ἄφοβα κυττᾷ τοὺς δύο Βραδβιάδες).

Φ. — "Ω! κέλ μπονέρι!..ὦ! κέλ ὀνέρι!..καὶ πῶς ἐδῶ 'βρεθήκατε;
πῶς ἦταν τοῦτο τὸ καλὸ καὶ μᾶς ἐνθυμηθήκατε ;

(Κατὰ τοῦ Ράλλη τρομεροὶ κι' οἱ δύο προχωροῦν,
ἐνῶ δ' αὐτὸς 'στὴν σύλληψιν γενναίως ἀντιστέκεται
τοῦ βγάζουν τὴν ρεπούμπλικα καὶ σκούφια τοῦ φοροῦ,
κι' ἡ κόμη του μέσ 'στὰ κλαδιά τῶν πεύκων περιπλέκει
ὁ δ' αἰμοβόρος Φασουλῆς γυμνὴ βαστώντας κάμα
στελλεῖ 'στὸν Σωτηρόπουλο τὸ παρακάτω γράμμα.)

« Πρωθυπουργέ !...

Μέ τὸ παρὸν τοῦ βλαστικὸς σοῦ σπύλλου
θὰ μάθης πράγμα, τοῦ ποτὲ ὁ νοὺς σου δὲν τὸ βάνει,
καὶ μέ μεγάλην μου χαρὰν καὶ λύπην σ' ἀναγγέλλω
πῶς ὅπως πιάστηκες καὶ σὺ ἀπὸ τὸν Λαφαζάνη,
ἔτσι κι' ὁ Ράλλης 'πιάστηκε ἀπὸ τὸν Φασουλῆ
ἐνῶ μέ φόρα 'πήγαينه νὰ πιάσῃ τὸν Τσουλῆ.

» Εἰς τὴν παγίδα ἔπεσε μεγάλῃς συμμορίας
καὶ πρέπει μέ πολὺ καὶ μὸ καὶ πόνο νὰ τὸν κλαῖτε,
καὶ νὰ μοῦ στείλῃς 'γρήγορα γιὰ λύτρα σωτηρίας
ὀλίγα φούντιγγ, φαῖντιγγ, σκριπ, πῶς διάβολο τὰ λέτε;
'Αλλοιῶς δὲν ξαναβλέπετε τοῦ Μήτσου τὸ κεφάλι
καὶ μόνο τὴν ρεπούμπλικα θὰ λάβετε τοῦ Ράλλη.

» Φερθεῖτε καὶ 'στὴν σύλληψιν αὐτὴν ὑπερηφάνως...
αὐτὰ καὶ μένω... Φασουλῆς, ληστής καὶ καπετάνε. »

Τοῦ Λεμονῆ ἐπιστολὴ
πρὸς τὸν Νταβέλη Φασουλῆ.

« Κύρ Φασουλῆ, τοῦ κυβερνᾶς ληστῶν καπετανάτα,
ἐχάρηκα σὰν ἔμαθα τὰ θλιβερὰ манτάτα,
κι' ὅσο 'μπορέσης βάστα τον τὸν Ράλλη μὴ σοῦ φύγῃ
γιατί 'στοῦ κράτους τῆς δουλειᾶς ἡ πόζα του μέ πνίγει.

» Ἐχε τὰ μάτια τέσσερα μήπως 'μπορέσ' ὡς τόσο
νὰ βάλω τὸν Χατζόπουλο μέσ 'στὴ Δικαιοσύνη,
καὶ τότε πιά τῆς τσέπαις σου μέ φούντιγγ θὰ φορτώσω
γι' αὐτὴ τὴν ὑποχρέωσι, γι' αὐτὴ τὴν καλοσύνη.

Αὐτὰ καὶ χαιρετίσματα εἰς ὅλους τοὺς φιλάτους...
Σωτήρης Σωτηρόπουλος, Πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους. »

Καὶ ὀλίγαις ποικίλαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Αὐτὴν τὴν περιήγησιν τῆς γῆς τοῦ 'Αραῶ
μέ ὅλα τὰ θαυμάσια τῆς ὑδρογείου σφαίρας,
θὰ τὴν συστήσω 'στοὺς πολλοὺς θερμότερα κι' ἐγὼ
ὡς προσφιλεῖς ἀνάγνωσμα καὶ τέρψιν τῆς ἡμέρας.
'Ο Ζανουδάκης, κύριε, γνωστὸς βιβλιοπώλης,
θὰ τὴν ἐκδώσῃ αὐρίον ν' ἀντιπάλῃς ἢ πόλι.